

VIRREB LANKÓ

A gondolat.

Bebörtönözheti a felleg az eget,
Verhet az érre a tél jégbilineseket;
Nyugaton a béczekek
A tündöklő napot
Tömlőcz fenekére
Dobhatják mint rabot.

Fekete lánczával az éj a vidéket
Összeszoríthatja, mint egy gonosz lélek;
Országot, népeket
Tyrannus fejdelem
Kinzó rabszizakra
Kötözhet szüntelen.

Lezárhatja örök fogságod — sirhalom!
A királyt s a koldust, kezekben hatalom;
Börtön, vérpad, kényszert
Tehet minden felett —
Egy van mégis, rabbá
Mit tenni nem lehet.

És ez a gondolat! Óh a gondolatot
Bilinesre, halálba soha se dobhatod;
A gondolat szabad,
Szabad végtelenül:
A földről az égbe
Korlátlanul repül!

Tövölgyi.

Felölös szerkesztő s laptulajdonos:
VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
János-utca 8. sz.

➡ Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl. ➡

EGY VÉGRENDELET.

A nótárius ur egy resegő köhintés után harsányhangon felkiáltott: Csend és figyelem! Istenben boldogult, mindnyájunk által szeretve tisztelt atyánkfia, érdemes Petrik uram testámentoma, melyet ime felbontottam, imígyen hangzik:

Általános „Ah!“, „Jaj!“, „Édes Istenem!“ és több ilyen kegyes sóhajtások, melyek pauzája alatt a nótárius ur tölt és iszik, azután újra megszólal: Mit sajnálkoztok? Ő megboldogult? Petrik uram már bebocsáttaték a mennyek kapuján, lelkét az örökké valóság köpenyébe takarván. Vagyonát pedig itthagytá néktek, mondván: Ime osztozzatok!

A sóhajok megújulnak, a szemek könnyekkel telnek meg, szánalmas sirás és jajgatás, — mialatt nótárius ur tölt és iszik. Ne siránkozzatok, — szólal meg újra — nincs sóhajtás, könyv avagy imádság mely őt körötkbe visszahívhatná — itt elakadt a nótárius, pedig nem zavarát sem sirás, sem jajgatás, esend és halgatás a körüllevőknel. A nótárius ur iszik és tölt, és folytatja:

A testámentom imígyen hangzik: „Testemet, lelkemet az igazságos Isten kegyelmébe ajánlván, ép észszel, az öröklétbe helyezett bizalommal és teljes megfontolással a következőket rendelem:“ — így szól az első passzus, mely fényesen tanuskodik az elhunytnak keresztényi hitéről. Szóla a nótárius ur és — tölt és iszik. A körülállók pedig újra sirnak és jajgatnak, vigasztalhatlanok szegények.

„Vagyonomat kezem munkájával becsülettel szerzván, arról szabadon és tetszéssel rendelkezhetem:“ ez a második passzus, — mondá a nótárius és tölt és iszik, mire a jelenvoltak szoros kört képezének a törvénytudó nótárius körül, ki-ki bepillantani igyekezvén a nevezetes dokumentumba.

„Kivánom mindenké előtt, hogy véreim és rokonnaim rólam mindenkor békével emlékezzenek, végakaratomat tiszteletben tartsák; Isten áldása legyen felettük, az égi malaszt és kegyelem áradjon rájuk.“ Hm, hm! — dörmögi a nótárius és — iszik, természetesen előbb szízig töltvén poharát. A jelenlevők sirva csókolóznak és ölelkezének.

„Megbocsátván nékik az ellenem vétetteket, testvéreimnek, névszerint Benjamin, Barnabás, Boleslav és Bertalannak — a nótárius szemei mereven néznek a sárgult papírra, areza kipirul, szája körül jóízű mosoly üt tanyát, keze gyorsan a pohár után nyul, — a szerető testvérek érzékenyen lesütik szemüket, a nének hangosan zokognak, az unokanépség bög, az eklézsia képviselője „Békfi Döme a mi papunk“ egy istenes zsoldárt intonál. — A nótárius folytatá:

„... örök emlékezet okáért a következőket hagyományozom és pedig Benjaminsnak, ki nagy tudós hírében áll, „szamárt“ ábrázoló drága képemet, — Barnabásnak, a ki minden pénzét elutazta, a „velencei lagunákat“ ábrázoló képet. — Boleslavnak, ki tőkepénzes és uzsorás, ama Babette-nénénktől kapott porcelán-figurát, mely egy aranyat kinyomó gyermeket jelképez, — végre Bertalannak, ki soha küszöbömre sem lépett, hagyom ujdonaúj seprőmet, hogy a maga küszöbét tisztán sepherhesse...“

— Tyhű! ez hosszú passzus volt, — szóla és rö-

hüge a nótárius; sietve tölt és iszik. Benjamin, Barnabás, Boleslav és Bertalan pedig elvörösödének vala, szörnyűen dühöngvén és lármázván, nem feledkezvén meg ékes titulusokkal a drága testvérről, — Babette néni azonban és Sári, nem kevésbé Zsófia, ki a szeretetreméltóság hírében áll, gúnyosan nevetének.

— Folytassuk! szóla a nótárius.

„Babettenek, kinek szószaporaságát, illetve pörgő nyelvét mindenkor csodáltam, hagyom édes anyántól kapott olvasómat a rezes krisztussal; — Sárinak, ki ügyvédkedés hírében áll, nagypecsétű kutyabőr nemesi diplomámat; Zsófiának pedig, kit jó szivéről emlegetnek, „Ipsze“ nevű mopszlimat, lelkére kötvén azt jól tartani, mi ezélből végrendeleti végrehajtóm köteles lesz néki évenként 20, azaz husz bankóforintokat havi rátákban nyugta mellett kiszolgáltatni.“

A nótárius újra elakad, areza most már vörös, mint a czeckla; szemei ugrálnak, mint a czinegék; a szája körül tanyát ütött mosoly ellapul, torkából nyöszörgő kacaj, tompa röhögés és száraz köhécselés igyeksenek levegőhöz jutni. Megragadja a harmadik pintest, tölt és iszik. Babette néni, Sári és Zsófia, ki a kegyesség hírében áll, borzasztó szitkokra kel, a jelenlevők általában hangosan „diesérik az urat.“ Békfi, a mi papunk harsány hangon énekl: „Erős várunk minékünk az Isten.“ A nótárius erőt vesz magán és folytatja:

„Számos öcsém és hugaimnak hagyok egyenként egy-egy piczulát azon meghagyással, hogy azok árán gyümölcs vétessék részükre, szőlő és barack, körte s több ilyen, az áfonyától azonban tartózkodjanak, nehogy elpiszkolják a szájukat.

Békfi Döme tiszteletes urnak, az én jó barátomnak hagyom ujdonaúj kostökömet, gyönyörű egy példány, meghagyván azonban neki, hogy azt minden sátoros ünnepen nadrágjában hordozza.“

— De már ez sok! — kiálta fel a nótárius, tölt és — iszik. Békfi uram, a mi papunk, e hagyomány felett szörnyen elszomorodék vala, nem is gondolván többé az istenes zsoldárookra. A nótárius pedig folytatá:

„Téntás Gábor nótáriusnak hagyok a Kurucz hegyen termett esigeremből 5 akót, hordóval együtt, — a testámentom felolvasásáért pedig övé legyen valamennyi pipám és pipaszáram.“

De már erre a nótárius ur sem nem tölt, sem nem iszik. Folytatja véstetjes komolysággal:

„Ezen hagyományok után rendelem, hogy összes ingó-bingó tárgyaim és ingatlanaim pénzzé tétessenek és a befolyó összegből az elbocsátott és elaggott finánczok részére Budapesten menház építtessék hálából azért, hogy szűz magyar dohány szivásában sohasem zavarának, már pedig ez volt a földön legnagyobb gyönyörűségem.

Végrendeleti végrehajtóul Kerkápoly Károly, volt pénzügyminisztert, most egyetemi tanárt nevezem ki, kinek jutalmul 1000, mondván egy ezer Szapáry töltött dragaderost hagyományozok. — Petrik Dömötör. — Tanuk stb.“

A nótárius bevégezvén a nevezetes végrendeletet, tölt és újra iszik. A mi azután következett, elgondolhatják az olvasók, de ide már nem tartozik.

Közlő: **Lupus.**

REKLAM.

(A hétfői országos vásáron.)

Ide tessék besétálni uraim és hölgyeim! — Abban a másik nyomoruságos bódében ott túl egy eleven csörgő kigyót mutogatnak viaszból, a mely állítólag olyan nagy, hogy ha előlről nézik, hát nem hallani, mikor hátul a farkánál csörög. De az semmi! az valóságos suvix ahhoz képest, a mit mi mutogatunk. Itt van egy olyan óriási boa constrictor afrikánus major, indiából, hogy ezt egyszerre egy ember nem is nézheti végig, hanem hogy az egészet egyszerre láthassák, oda okvetetlenül legalább is 20—25 ember szükséges. Tessék einspazieren meine Herr'n und Damen!

A kaszinó-estélyen.

Egy fiatal, csinos hadnagyocska tánczol egy 30 éves eladó „leánykával”. A hölgy táncz közben elbillen, de a hadnagy még jókor elesipi s e közben valahogy jobban meg találta szoritani a hölgy kezét.

Az fülég pirul s remegve sugja a hadnagy fülébe:

— Beszéljen a mamával!

Nincs igaza.

— Te részög embör, te! má megint egyenesen a koresmából jössz, ugy-e?

— Nincs igazad, asszony. Nem jöttem egyenesen.

Csak mindenben aristokratisch!

— Notasson nekem edj szép kép.

— Tessék! ime a legzebb acsélmetset.

— *Welch mit ihm!* nem quell! ha nekem offerirozza valami ilyeféle, az legalább is legyen aranymetset.

A kaszárnyában.

— Maga, Nápicz, épen olyan, mint a földiei.
— Azok kérem áson ostobák mind.
— Ismerem őket, én is arról a vidékről való vagyok.

Művészi lelkesülés.

— On uram csodálatos hévvel s tüzzel beszél Pécs szép fekvéséről s folytonosan rajtam jár a szeme.

— Óh asszonyom, olyan szépek a kies völgyek s emelkedő hegyek!

EBÉDNÉL.

Sovány csirkét tálaltak fel egy helybeli uri ember asztalán s a háziasszony erősen kínálgatta a vendéget:

— Tessék kérem, méltóztassék csak hozzáfogni. No még egyet. Ej-ej, de keveset eszik. Egyék még az Isten áldja meg!

— Köszönöm alásan, nekem már elég; hanem hát — jegyzé meg — jobb lett volna, ha a téns asszony ezt a csirkét un-szolgatta volna evésre, a mikor még élt.

A fodrásznál.

— K. L.-né haja olyan hosszú és sűrű, hogy mindig egy óráig tart, amíg keresztül fésülöm.

— De aztán igazi haj-e?

— Na persze, hogy az; én csak tudom, hiszen magam adtam el neki.

Mégis csak becsületes!

— Rendörbiztos úr, kérem, ezt a tárczát találtam.

— Hisz ez üres! az lehetetlen, hogy ezt így találta.

— Becsületemre, egy krajczár sem volt benne!

— Hát hol találta?

— Itt a városház folyosóján, a mint az adóhivatalból kijön az ember.

— Az adóhivatal folyosóján? Na, akkor maga mégis becsületes ember! **Akkor nem is lehetett benne egy krajczár sem!**

Még egy!

Vasárnap délben egy veszett embert szállítottak Hosszu-Hetényből a városháza udvarára.

Az egyik rendőrtisztviselő, látva a veszett embert, így sóhajtott fel:

— Nem elég, hogy Janszky itt van; hanem még egy veszett embert hoznak a nyakunkra.

Gugyi Pétör — Kobak Pál

baranyai tarisznyások diskurtizálása.

Pétör: Nője rokon, mi végrül legyen a za tábla amott a bót fölött, a ki aszongya, hogy: „Assicurazioni generali“?

Pál: Hm, még azt se tud ke?... hát ott a szekurálik a gyenyeralisokat.

A törvénszéknél.

Elnök: Vádlott, van-e még valami mondani valója? Szóljon, mielőtt a törvénszék itélethez visszavonul.

Vádlott: Isten a tanum, hogy ártatlan vagyok!

Elnök: (szórakozva) Ej, nem tudja ön, hogy a *tanu-kihallgatásnak már vége van!*

Czikória.

Lajos. Tetszik kérem a „Pesti Napló“?

Lumpáczi. Az nem ér semmit. Adjon másikat.

Lajos. Hogyne érne! — már harminczhét éves lap.

Lumpáczi. A manónak kell olyan lap, a melyik már harminczhét éves; adjon nekem — mai lapot.

Híven követte.

Anyja szemrehányó hangon leányához:

— Micsoda új módi az, hogy te a sétányon folyton azon urat nézed?

— Kedves mama, hiszen te mondtad: ha egy leány férjet akar kapni, utána kell néznie!

Nagy fájdalom.

Lelkész: Hogyan, Péter, már újra akarsz meg-nősülni? hiszen csak egy hét előtt temetted el a feleségedet!

Gazda: Tudja, tisztelendő ur, a fájdalom első hevében könnyebben túlesik rajta az ember.

A társalgó szobában.

— Nem értem, hogy lehet egy hazafias tüntetésnél német szót: „abzug! abzug!“ hangoztatni? Nem lett volna helyesebb magyarul tüntetni?

— Világért sem! A magyar nép, uram, előzőkeny s az „abzug“ német szót a német generális iránt — csupa udvariasságból használta.

Darvin elmélete.

Fiatal nő énekel egy estélyen és szép tehetséget árul el, de azonkívül két sor rettenetesen hosszú fogat.

— Ah, — szól egy vendég — ez a hölgy rátermett az énekre és a zenére!

— Csakugyan — válaszolt egy másik — alighanem zongorától származik: szájában viseli a billentyűket.

A gyermekvilágból.

A kis Berta nagyon beteg és kéri az anyját:

- Mama, ígérj meg valamit.
- Mit, édes lánykám?
- Azt, hogy ha meghalok, a bábumat gyászba öltözteted.

Furcsa túlszerénység.

Ez érettségít végzett gimnázista félmegegy volt tanárjához, hogy elbucuzzék tőle.

— Fogadjja ösék hálámat! Valóban, a mit tudok, azt mind önnek köszönhetem.

— Óh, kérem! Csekélység az egész!

Férj és feleség.

— Képzeld csak Náci, azt mondja a házi orvosunk, hogy a sok bosszúság miatt sárgaságba fogok esni.

— Sohse törődjél vele, galambom! Tudod, hogy neked igen jól áll a — sárga szín.

Emberszeretet.

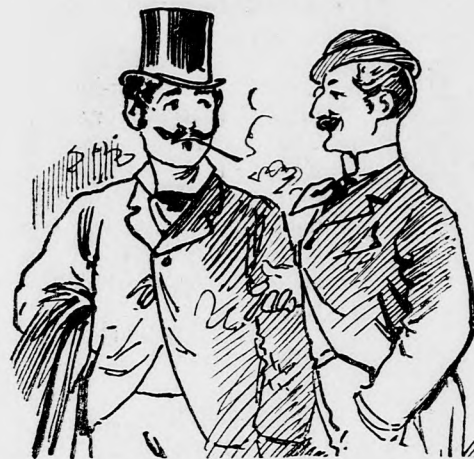
Rendőrkapitány. Ön azzal van vádolva, hogy a péntek éjjeli tüntetésnél két rendőrt megvert. Miért tette azt?

Vádlott. Tiszta emberszeretetről. Annyi ütleg egynek nagyon sok lett volna.

Őszinteség.

Egy megszorodott férj, a ki csak tegnap temette el nejét, a következő levelet írta orvosához:

„Kedves orvos ur! Legmélyebb köszönettel küldöm önnek a boldogult nőm gyógykezeléséért járó tiszteletdíjat. Hasonló esetekben ezentúl is számítva szivességére, maradok“ stb.

Sétaközben.

— Barátom, oly kicsiny szobába mentem lakni, hogy nem tudok benne járni.

— Óh, az semmi! én meg olyan szűk szobában lakom, hogy nem csak én, de az óráim sem tud benne járni.

Szerelemből.

— Azt hallottam, Mózes, hogy megnősültél.

— Meg hát!

— Hogy-hogy?

— Hogy? Hát szerelemből!

— Szerelemből? Hát nődek nincs semmi hozományja?

— De van 20.000 frtja. Hanem ugyanannyival egy másikat is elvehettem volna s én mégis ő mellette maradtam!

KAKUTYI — MAKUTYI

jó szomszédok.

Kakutyi. Háij, szoamszíd, voat-e moaga a Joáncski génerálisnoak tientetni?

Makutyi. Dá dászám bio! Goandútam, hogy éegyszer csak méegproabálunk az uorak uotán méenni, toalán moast az éegyszer üek is jóat oakarnak.

Lieutenant Sabli

kardcsörtetései.

Sackerment nochamol! Verfluchter Rebellen-hund mertédeg ukadni, te harabni nem fold kurázs. Nur bell'ts ihr Gossuth-gutjágok! Egjszer tsak féke lesz mieng Gedult s geszepidedeg fokung schissen, nachdem khänst euch bogolpa pele laufschriftolni diededeg pedjár lalgeded. Áj áj, infamischer mádjären!

Grüss dich Gott Wachauer! Te fagj a mieng emper. Nojgszerü mekmudaddál, hogj was fer á oesterreichische Geist szuszokja makád a diet leibli aladd. Lebe hoch!

Ha mek egjszer peferneg a rebellert gutjágok, impertinenter juristen, a died aplagogad; giruggolja mokád az ekész Armée samt Geschütze s fokja niederschissen falamenji verfluchte Kherlen ohne Pardon. Herr Gott! das mecht i' sehen, hogj merne ez a miserabl Volk, niederträchtiger Bagage, ming ellenetpe az üfé geszeted felemelni.

Bajonett auf! Zug-Salve! An! Feuer! Fokog én mekdanidani penedeged.

Pfuj! verfluchte Gsiendl, mádjär pedjären!

A tanító-képezdében.

Tanár: (Feddőleg) Hé, amice, maga is ott volt a tüntetésnél, mi?!

Képezdész: Nem, kérem alásan. Nem tudtam, hogy lesz.

VERÉB JANKÓ

méreg-sziporkái.

— Kutyaolj ki a legnagyobb hőségben az üszöghi erdőbe majálisra hatodmagaddal s a jegyváltó asztalnál vedd észre, hogy hon feledted a tárczádat!

— Légy te Pécsert rendőrkapitány s minden héten jöjjön le Janszky inspiczirozni!

— Nevezd a tüntető ifjuságot „Rebelle r“-nek s az minden éjjel tisztelegjen az ablakaid alatt, mig csak a pécsi üvegesek milliomosokká nem lesznek!

Őszinteség.

Gyilkos: Mit gondol, ügyvéd ur, kapok-e igazságot?

Ügyvéd: Nem hiszem, mert két bírót látok a törvényesek tagjai között, a kik ellen-ségei az akasztásnak.

A kintinban.

Baka a pinczérnőhöz:

— Szép Julesa, adjon egy csókot!

— Nem adok.

— Akkor hát kérek egy pohár pálinkát.

Óh azok a nők!

— Hallottad már, hogy K. színésznő férjhez megy a Miklóshoz?

— Hallottam; de hát a Miklós ismeri-e leendő neje multját?

— Mindent megvallott neki.

— Minő bátorság!

— Csókollak! mondd inkább: minő emlékezőtehetség!

Élelmes.

— Volt önnek orvosa, mig az n.-i fürdőhelyen tartózkodott?

— Volt eszem! Csak nem dobok ki hiába oly temérdek pénzt! A dolgon úgy segitettem, hogy mig az orvos szomszédomnál rendeléseket tett, én addig a vékony falon át hallgatóztam. S megtettem azt, amit szomszédomnak tanácsolt.

A képezdei vizsgálaton.

Tanár. Aztán mondja csak, erős állat az a gorilla?

Képezdész. Igenis erős állatok. Azok folytatták azokat a nagy háborukat az angolokkal.*)

*) A guerilla-harcokra gondolt.

CSIRIZNÉ DIKICS DOROTTYA.

önassága.

Szentelen paraszt!
Még aztat merete nékem
mondani, hogy: asszonság. Lächerlich!
En — asszonság! Ja
freilich, mert suszter az
uram, azért vagyok én
egy asszonság. Ű mer
nekem eztet mondani,
— ű, a ki van egy rongyos
fiskálné.

En tartok a háznál
hat legény, négy inas,
szakácsné, stumádl, szógáló,
dajka és hausknecht, a kik engem
mindamnyi nagyságának tudnak
híni; gondolok akkor, hogy egy
rongyos fiskálné is híhatna
engemet venichstens knédigi
fraunak. Ja bizam, mert nem
szép az a nagy keveység.

Ha akartam volna, én is lehettem
volna fiskálné, mert bizom nagyon
sok fiskál dolgoztatta a papánál.
Hajé! kivált fiatal juriszten volt
legtöbbet s ezek annyira
schmeichleroztak nekem, hogy csak
még. A papa mindnek hitelbe
csinálta cipőt s ha én akartam
volna fiskálné lenni, egyiknek
musszei lett volna engem elvenni,
mert különben a papa bepörölte
volna a cipő kontóért. Ja, ja!

Lettem suszterné s vagyok olyan
dáma, mint egy akármelyik báróné.
Ha kimegyek a piacra, selyem
ruhát veszek magamra s az urak
megállnak és bámulnak, mintha
látnának egy herczógint s azt
mandanak franczözis: satrafa!
das heist: elegant, nãmlich: esinos.
Als dan mégis, még mi tetszik?
Vagyok én egy finom dáma. A kinek
nem tetszik, tegyen róla.

Na ja! Lächerlich.

Lirai bimbók.

Szerelmetes galambom,
Ragyogsz miként a nap,
Az üdv aranyforrása
Szemeidből fakad.

Óh! drága vagy te! Birod
Tán a mennyet magát,
Csak az az egy a baj, hogy
Még drágább a — ruhád!

Csipke.

A rendőrség előtt.

A szombati tüntetésnél a rendőrség egy zseb-
metszőt fogott be, a kit éppen tetten kaptak.

— Hogy mert maga lopni?

Kérdi tőle a biztos.

— Nem loptam én kérem alásan.

Nyöszörgi a zsebmetsző.

— Hát mit csinált, ha nem lopott?

— Jaj, könyörgöm, hát csak — tüntettem!

Befolyásolt vélemény.

— Emlékszik-e még reá ügyvéd ur, midőn
a multkor borotváltam, elbeszéltem önnek peres
ügyemet s ön akkor azt mondotta, hogy megnyerem
és mégis elveszítettem.

— Hja, azt én már akkor tudtam, hogy el-
veszti.

— Hát mért nem mondta meg?

— Csak nem mondhattam meg akkor, a mi-
dön éppen a nyakamat borotváltam!

Modern „Hombár Mihály“.

Végül még a csódtörv. 46. §-ára vagyok bátor
hivatkozni: a nő vissza nem követelheti azon dolgot,
melyeket üzlete folytatásához a közadós (férje) használt,
ha csak a dolgokon tulajdonjoga külsőleg fel nem ismer-
hető. Tény az, miként a sertéshizlalás és kereskedés a
közadós foglalatossága, üzlete, a pénzt e czélra ugyanő
használja; mivel pedig a pénzről tulajdonjog
fel nem ismerhető, pénz tulajdoni igénytárgyul
különben sem szolgálhat: felperes igénykere-
sete ez egyetlen törvénytudásznál fogva még az
esetben is elutasítandó, ha ugyan azt,
hogy közadós férjének pénzt átadott, be-
bizonyíthatná.

Összehasonlítván a pécsi kir. törvénytudás levéltárában 3372/P.1886.
ikt. sz. a. levő eredetivel, azzal mindenben megegyezőnek találtattam.
Juvenalis s. k. (P. h.)

A ki ilyeneket szokott írni, az ne legyen ügyvéd, hanem
inkább asztalos.

Tekintetes Járás Biróság

En mint Kovács János jelentem alásan, hogy ha talán
megfogok késni tehát engem nemélytoztassanak hibásnak tartani
azzon dologban mert én az hivo czédulát csak 15dik Márcziusban
kaptam meg ugyan a mint értem az levélyből az Tekintetes Járás
Birósági felügyelő Urak nem hibásak mert az czédulát meg jó
időben küldték el hanem it késet az mi Biroknál. Tehát maradok
Tisztölettel alázatos Szolgájak. Kovács János.
Kelt Laczházán Márczius ho 15dik 1886.

írta Köbelring Márton Tanító.

Nyugta

5 frt az az ött forint o. e. melyet község
bíró irtol felvettem egy visitért melyet a köz-
ség bikának tettem.

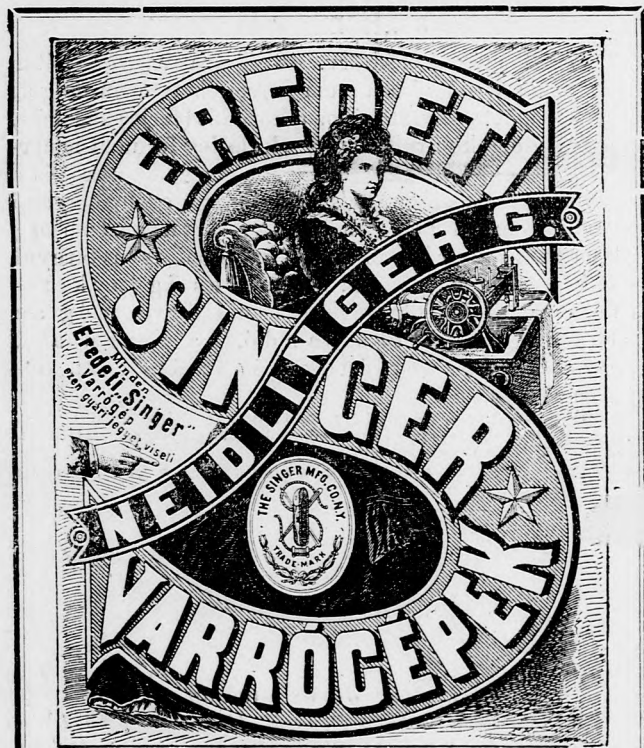
N. N.
állatorvos.

Szerkesztői dudaszó.

— **Bogáthy.** Köszönjük a szíves megemlékezést. A cikkeküket a közlendők sorába iktattuk. Hát különben, hogy ittyeg a figyeg? Hogy érzi magát a társulat Komáromban? Hisszük, hogy a komáromi kö-szüz most is áll s még mindig fügét mutat, — de nem a magyar színészetnek. Hejh Komárom, Kis-Komárom; de szép leány ez a három. Mondja a nóta. Hát a Menyus mondja-e? No, no. Somogyit üdvözöljük. Óhajtunk, hogy minél előbb mint pécsi színigazgatót üdvözölhes-

sük. — **Szurony.** Nagyon hegyes, nagyon éles. Veszedelmes vele játszani. Könnyen baj érheti azt is, a ki használja. Dugjuk hüvelybe, a — papirkosárba. — **Tordaika.** Katinka nagysám grimaszjai a korzón, elég kómikusak lehetnek, de a beküldött viccelődés nagyon komoly. Meg még talán becsület-sértésnek is venné, az a hányi-veti kis zsidó-lány. Legjobb helye lesz a küldeménynek oda lenni, hol nem fáj semmi. . . — **Czinke.** Hamis kis jószág. Csinján kell vele bánni; nehogy elreppenjen. — **Czukrász.** Sajnáljuk, de nem tehetünk róla. A mi igaz, az igaz; a megtörténtet meg nem törtéنتé nem lehet tenni. Nekünk kötelességünk minden hibát ostorozni. — **Cz. K.** Intézkedtünk. **Komló.** Nem élünk vele; küldje be a „Magyar Figaró“-nak. Enyhébb pikántériát, úgy hébe-hóba magunk is megeresztünk; de már triviális mókát nem szívetünk.

Házisükségletek és fehérneművarráshoz,
valamint szabók, cipészek,

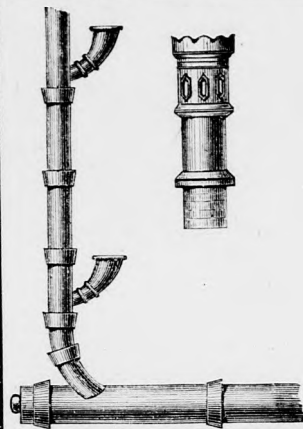
nyereggyártók, kalaposok, kárpitosok stb. számára.

AZ EREDETI SINGER VARRÓGÉPEK

minden más gyártmány előtt kitűnnek mechanizmus tökéletessége, egyszerű szerkezet, könnyű kezelés, felülmulhatlan munkaképesség és nagy tartósság által

NEIDLINGER G. ferencziek-utca 6. sz.

34. (20-14)

A PÉCSI EDÉNYGYÁR - RAKTÁRBAN

Ferencziek-utca 11. sz.

kap hatók: kőanyagból készült kémény-felcsövek, bármily méretű árnyék-szék- és vízvezetékcsövek. Épületi és kerti díszítmények teracottából.

Weidlinger Zsigmond VARRÓGÉP-RAKTÁRA.

Telefon-állomás!

Telefon-állomás!

A nagyközönség körében általán elismertetett és bizonyult, hogy az

Szilárd jóállás!

amsterdami kiállításon aranyéremmel kitüntetett

varrógép-rész. énytársaság berlini gyártmányai

legjobbak a világon.

Tanítás díjmentes!

Miután ezen Singer-varrógépek másnál nem kaphatók, az e fajta gépeket már előnyösen ismerő t. közönség eképen ajánlja a venni-szándékozónak, ismerőseinek, barátainak stb.:

Ha jó gépet akarsz, fordulj **Weidlinger Zs.**-hoz (Széchenyi-tér 10. szám) ő árulja

a világ legjobb varrógépeit.